

Πώς πεθαίνει Θεός μου

Αν ο θάνατος του

κάθε ανθρώπου είναι μυστήριο μπροστά στο οποίο στεκόμαστε με απορία και πολλά ερωτηματικά, ο θάνατος του Θεανθρώπου είναι σκάνδαλο. Πώς πεθαίνει ο Θεός; Πώς η αυτοζωή νικάται από το θάνατο; Πώς ο δημιουργός κηδεύεται, φροντίζεται από τα δημιουργήματα;

Ο τάφος, μέσα στον οποίο τοποθετούμε το σώμα του αγαπημένου μας προσώπου, γίνεται ο τόπος συνάντησής μας μαζί του, εφόσον περιέχει το ένα από τα δύο συστατικά της ύπαρξής του. Εκεί αισθανόμαστε την παρουσία του και συγχρόνως τονίζεται η απουσία του. Ο πόνος, συνδυασμένος με αναμνήσεις, αυξάνεται τόσο που χωρίς την παρηγοριά του Θεού δεν αντέχεται.

Ο επιτάφιος του Χριστού, σε κάθε Ορθόδοξο ναό, γίνεται ο τόπος συνάντησής μας με τον Κύριο που πεθαίνει, όπως εμείς, που κηδεύεται, όπως εμείς. Εδώ όμως δεν υπάρχει πόνος! Η λύπη γίνεται χαρμολύπη και το πένθος χαροποιό. Εδώ κυφορείται η Ζωή και ετοιμάζεται το «Ανάστα ο Θεός», που βεβαιώνει τη νίκη του θανάτου.

Όμως ο θάνατος και ο τάφος του Θεανθρώπου δεν είναι άσχετος με το δικό μας θάνατο και το δικό μας τάφο. Θανατώνεται για να θανατώσει το θάνατο, τον εχθρό του κάθε ανθρώπου. Έτσι, ο Επιτάφιος, σε κάθε Ορθόδοξο ναό, είναι το σημείο που συναντάται ο θάνατός μας με το θάνατό του Θεού μας. Τότε ο δικός μας θάνατος χάνει τη δύναμή του! Γιατί ποια σημασία μπορεί να έχει ο δικός μου θάνατος ή η δική μου ζωή μπροστά στο θάνατο και τη ζωή του Θεανθρώπου; Αφού

Εκείνος, ως ο Κύριος της ζωής και του θανάτου, θέλησε να πορευτεί μέσω του θανάτου Του και να τον νικήσει, δεν θα νικήσει το δικό μας θάνατο;

Τοποθετώντας την εικόνα του Επιταφίου μέσα στα πολλά λουλούδια και τα μύρα, φροντίζοντας το Κουβούκλιο που την περιβάλλει να είναι στολισμένο ωραία, δείχνουμε την αγάπη μας προς τον Κύριό μας που μας αγάπησε «έως τέλους», μέχρι τον τάφο και τέλεια.

Μακάρι και η δική μας αγάπη να είναι «έως τέλους». Να μην είναι συναίσθημα και πρόσκαιρη, αλλά αληθινή και συνεχής, με το να ζούμε όπως θέλει Εκείνος, γιατί Εκείνος θέλει ό,τι εμείς στο βάθος θέλουμε κι έτσι το θέλημά Του είναι για μας χαρά.

Προσκυνώντας τον Επιτάφιο και περνώντας κάτω από αυτόν, θέλοντας να δείξουμε ότι πεθαίνουμε και ανασταινόμαστε μαζί με το Χριστό, ταπεινά ας Τον ευχαριστήσουμε για ό,τι καθημερινά μας χαρίζει και ό,τι κυρίως μας χάρισε με το σταυρό, τον τάφο και την Ανάστασή Του.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com